

Önsajnálát, vagy bibliai panasz?

Lekció: Mt. 26.36-46/Textus: 4Móz. 11.4-35.

2014. július 27.

A Református Bibliaolvasó Kalauz szerint Mózes 4. könyvét olvassuk ezekben a hetekben. A pusztai vándorlás idején járunk, amit az előz meg, hogy Izrael, Isten népe Egyiptomban, rabszolgaságban él, teljes halálra ítéltség közepette. A fáraó parancsára minden elsőszülött zsidó fiúgyermeket el kell pusztítani, a nép pedig kökemény robotmunkát végez. Nyomorúságukban Istenhez kiáltanak, Isten pedig szabadítót támaszt: Mózeset, aki vonakodva ugyan, de végül elfogadja ezt az elhívást. Mózes segítségével Isten kivezeti a népet Egyiptomból. Átmennek a Vörös tengeren és megérkeznek a Sinai félszigetre. A Sinai hegynél megjelenik előttük Isten, leszáll az ő dicsőségében, és szövetséget köt a néppel. A nép azt mondja: te a mi Istenünk vagy; Isten azt mondja: ti az én népem vagytok. A nép engedelmisséget fogad Istennek, ő pedig vezetést, oltalmat, közösséget, önmaga jelenlétét kínálja nekik. Aztán a Sinai hegytől tovább vonulnak abba az irányba, ahova Isten vezeti őket, hogy megérkezzenek új hazájukba, arra a földre, amelyet Isten még az ősatyáiknak ígért: Kánaánba.

Ennek a nagyobb történetnek az összefüggésében áll előttünk ez a mai szakasz, melyben Izrael népe, benne Mózes is nehézségekkel kell, hogy szembenézzon. Önmagunkat is szeretnénk megvizsgálni ennek tükrében: mi történik velünk, ha nehézségekbe ütközünk? Mi fakad fel a szívünkől: önsajnálát, vagy bibliai panasz? Egyáltalán mi ez a kettő és van-e különbség közöttük? Ezt a kérdést szeretnénk megvizsgálni a felolvasott történet alapján a nép, Mózes és Isten összefüggésében. Mikor ezt vizsgáljuk majd, párhuzamba fogjuk állítani, mi történik a nép szívében és mi Mózesében, mit tesz a nép és mit tesz Mózes, és hogyan válaszol mind a népnek, mind Mózesnek Isten.

Látni fogjuk, hogy

- különbség van a problémában,
- különbség van a nép és Mózes problémára adott válaszában, és
- különbség van Isten válaszában is

1. Különbség a problémában

Lássuk tehát először, mi az a nehéz helyzet, amivel a nép, ill. Mózes küzd!

A népről azt olvassuk: „siránkozni kezdtek és azt mondták: ki tart jól bennünket hússal? Emlekszünk, hogy Egyiptomban olcsón ettünk, most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a mannán kívül.” Röviden ezt úgy fogalmazhatnánk: „nagyon meguntuk már a mannát, elegünk van belőle”. Ez pedig a megelőző történetek, bibliai összefüggések tükrében azt jelenti: „belefáradtunk abba, amiről tudjuk ugyan, hogy Isten adja, de ami számunkra annyira egysíkú. Meguntuk azt a módot, ahogyan Isten gondoskodik rólunk.”

Értenünk kell, hogy a manna, Isten különös gondoskodása a népről egy különös időszakban: szükségszerűség. Isten ugyanis kiszabadítja Izraelt Egyiptomból, ahol a rabszolgaság ellenére civilizáció volt; majd beviszi őket egy országba, ahol később ők maguk alakítanak ki egy ott-hont és építenek fel egy civilizációt - a kettő közötti időszakban azonban vándorlás van, egy nomád életforma, amelyben rászorulnak Isten különös gondoskodására. Istennek kell valahogy megtartani őket, míg átmennek ezen az időszakon. Ugyanakkor a manna, az Istentől jövő gondoskodásnak ez a különleges módja több is, mint szükségszerűség. Az egész pusztai

vándorlás arra adatott időszak Izrael, Isten választott népe életében, hogy megismerjék, megtanulják, ki az az Isten, aki őket népévé választotta, megszabadította, aki velük szövetséget kötött, nekik ígéreteket adott. A manna ennek a része. Annak a jele és eszköze, hogy Isten életben tart, gondoskodik rólunk ott, ahol nem lenne más módunk az életben maradásra. És igen: ki kellett menni minden reggel (kivéve a nyugalom napját), össze kellett szedni, meg kellett örölni, meg kellett főzni, el kellett készíteni, ahogy le is írja a szentíró: „és lepény készült belőle.” És igen: minden nap ugyanaz. De ez a fáradsággal járó, naponta ismétlődő folyamat volt az a mód, ahogyan ebben a különleges helyzetben, átmeneti, különleges időszakban Isten gondoskodott róluk.

Eljött azonban a nap, amikor a nép azt mondta: „semmit sem látunk már ezen kívül!” – azaz: elégünk van az egészségből! Jön a megszépítő, szelektív emlékezés: „Oh, Egyiptom olcsó biopiacai! Olcsón ettük a halat, az uborkát, a dinnyét, a póréhagymát, a vöröshagymát, a fokhagymát. Itt meg csak mannat látunk!”

Bizonyos értelemben persze valóban nehéz lehetett ez az időszak, ez az életmód, ez az étrend. De két nagyon fontos dolgot látnunk kell Izraelnek ezzel a nehézséggel kapcsolatban:

Az egyik az, hogy ez a nehézség nem élet-halál kérdése volt számukra. Ez egy életmódbeli, alapvetően kényelmi kérdés volt. A biztosított létfeltételeken túl hiányoltak valami plusz kényelmet, valami többletet – amit az ige két helyen is (a felolvasott szakasz elején és végén egyaránt) telhetetlenségnek, telhetetlen kívánságnak minősít.

A másik oldal teológiai: ez a szabadság ára. Egyrészt itt, ebben a teljes kiszolgáltatottságban tapasztalhatják meg Isten jelenlétét. Ezen keresztül élhetik át, hogy hogyan hordozza őket Isten. Ebben ismerhetik meg, mit jelent igazán rábízni magukat és hitben járni. Másrészt pedig való igaz, hogy az új életben, az Egyiptomból való szabadulás után bizonyos dolgok nincsenek, amelyek a régiben, a rabszolgaságban voltak. Nagyon fontos, hogy ezt releváns üzenetként átfordítsuk a magunk számára, akik Krisztussal járunk. Mert a Krisztus-követésben is eljöhét az a pont az ember életében, amikor azt mondja: kezd elegendem lenni. Unom ezt a „keresztény diétát”. És nem az ételről van szó, értjük jól, hanem a hitben való növekedésről. Az elején tele vagyunk lelkesedéssel, odaszánással; nagy felismeréseink, nagy átéléseink vannak; minden új a gyülekezet közösségében, életében, szolgálataiban, programjaiban. Csodaként éljük át, hogy Isten beszél velünk. Egy idő után azonban mindez kezd megszokottá válni. Mindig ugyanaz van a terítéken: Jézus követése, Isten igéje, engedelmség, neki kedves, átformálódó élet, imádság, kitartás, hűség a mindennapokban. S egyszer csak azt mondom: hiszen ez a puszta! Száraz, unalmas pusztaság. Több izgalom, több kaland, több mozgás kellene! Úgy, mint előtte volt. Akkor voltak bulik. Van, aki számára szabad volt a szex is, bárhol, bárkivel. Most nem az. Sok út korábban nyitva volt, most ezek nem járható utak. És tényleg nem azok. Nem azok! De ez nem élet és halál kérdése, és ez nem elhordozhatatlan teher. Ez a szabadság ára.

Nézzük másodszor Mózes helyzetét, küzdelmét! A nép problémája Mózes, a vezető és Isten előtti képviselő nehézségévé lesz. Nem mintha a közhangulat hatása alá kerülne: „tényleg, milyen unalmas ez a manna. Jó hogy emlékeztetnek rá!” Nem is az erős ember gyengék iránti empátiájáról van szó: „én ugyan bírom ezt a diétát, de hát én a vezetőjük vagyok, kemény ember. Számukra viszont tényleg gondoskodhatna Isten egy kicsit korszerűbb, változatosabb és egészségesebb étrendről!” Mózes nem vonódik bele ebbe, neki ennél sokkal súlyosabb a terhe. Azt mondja: „nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem. Itt siránkoznak, húst követelnek. Mennyi mindenen átmentünk már együtt! Nem bírom tovább

vinni. Sok!” Mózesnek az alapvető elhívásával, a küldetésével összefüggésben vannak súlyos nehézségei. A küldetéssel, ami számára nem egyszerű foglalkozás vagy hivatás, hanem az életének a lényege és a teljessége. Kapott egy feladatot Istentől, vonakodása ellenére. Beállt ebbe a feladatba, végzi hűségesen. Átélt benne Isten csodáit. Néha vétkezik ugyan menet közben, de végzi a szolgálatot kitartóan, küzdelmesen. Most azonban úgy érzi: ennyi volt, nem bírja tovább. Itt mindennek vége. Se ereje, se hatalma, se bölcsessége nincs a folytatáshoz. S hogy ez a negatív életérzés mennyire intenzív, azt érzékeltetik a szavai, mikor azt mondja Istennek: „ha így bánsz velem, inkább nyomban ölj meg, légy ennyi jóindulattal hozzám, ne kelljen látnom nyomorúságomat!” Ez a teljes kétségbeesés, kimerülés, feladás állapota.

Egyértelmű tehát a különbség: a nép megunta a mannát, telhetetlen, többet kíván – Mózes nem bírja tovább az Istentől való küldetését végezni; kimerültek a forrásai, be akarja fejezni. Nem nehéz elkülöníteni egymástól a kettőt. De tudunk-e hasonló egyértelműséggel különbséget tenni, amikor saját nehézségeinkkel, terheinkkel, fájdalmainkkal szembesülünk? Kényelmi kérdés vagy létkérdés? Elhordozandó vagy elhordozhatatlan nehézség? A válasz nem mindig egyszerű. Hiszen ki mondja meg azt, hogy mit képes elhordozni az egyik ember, és mit képes a másik? Ami egy kisgyermeknek valóságosan erejét meghaladó gond vagy feladat, az egy felnőtt számára megmosolyogtató apróság lehet. Mégis kérlek, bármilyen nehézséget, gondot hordozol a szívedben, most, mielőtt továbbmegyünk ezen az ígén, gondold át: tényleg annyira súlyos? Tényleg annyira alapvetően lehetetlenné tesz mindent? Tényleg nem pusztán valamiféle plusz, amit akarsz? Tényleg lehetetlen így, ezzel vagy ennek a hiányával Isten előtt hűségesen élni az életet?

2. Különbség a problémára adott válaszban

Mit tesz Izrael az unalom, kényelmetlenség problémája felett? A szöveg azt mondja: siránkozik. Siránkozik, elégedetlenkedik, zúgolódik. Nem szólítja meg Istent. Van ugyan olyan szófordulat a leírásban, hogy „siránkozik az Úrnak” – de az eredeti szövegben ez azt jelenti: siránkoznak az Úr füle hallatára. Az Úr előtt vannak, de nem tudatosan, nem őt címzik, nem őt szólítják. Az Úr hallja, az egy más kérdés. Még fontosabb látni azt, hogy ha a nép nem is szólítja meg Istent tudatosan – mégis Istennel van dolga. Istennel állnak szemben. Istennel van problémájuk. Miért? Mert Isten szabadította ki őket. Mert Istennek ígérték hűséget és engedelmességet, amikor szövetséget kötött velük. Mert Isten adja a mannát. Ha tetszik, ha nem: Istenről van szó. Ezt az olvasatot erősíti meg Isten szava, amikor a későbbiekben így válaszol nekik: „megvetettétek az Urat, aki köztetek van, és így siránkoztok előtte: miért is jöttünk ki Egyiptomból?” Nem Istennek címzik a panaszt, de Isten azt mondja: én köztetek lakozom; hallom, amit mondotok – és ennek a teológiai lényege az, hogy az elégedetlenséggel, a siránkozással, a nem életbevágó fölötti zsörtölődéssel és kétségbeeséssel Istent vetették meg. Az Ő munkáját, szabadítását, gondoskodását, szavahihetőségét, ígéreteit vonták kétségbe. Lehet, hogy fogalmuk sincs róla, hogy ezt teszik, de mivel Istenéi, ez így van. S ha ez rájuk igaz volt, akkor ránk, akik Jézus Krisztus által lettünk Istenéi, ez még inkább áll. Mert ha valaki azt mondja: én nem ismerem Istent, nem vallom magam Krisztus követőjének, nem vagyok keresztény – az ebben a kérdésben szabadabb. De aki közületek azt mondta a szövetségkötéskor (konfirmáció, keresztség alkalmával): „Uram, Te az enyém vagy, én a tiéd vagyok. A néped tagja vagyok.” – azok számára az összes kérdés (nem csak a létkérdések, hanem az életmódbeli, kényelmi kérdések is!) Isten előtti kérdések. Mindig vele van dolgod! Gondoskodik vagy nem? Hűséges vagy nem? Tisztelem vagy megvetem? Semmi nincs, amivel kapcsolatban lerázhatnád ezt magadról, mondván: ez nem az Isten előtt van. De! Ha te nem viszed Isten elé, akkor is minden kérdés Isten előtti kérdés.

Nézzük Mózeset! Mit tesz Mózes, amikor úgy érzi, nem bírja tovább, amikor sok már a teher, a küldetés, a feladat? Mózes direkt módon az Úrhoz fordul. Ő tudja, hogy Isten köztük van. Tudja, hogy minden ügy Isten ügye. Minden dolog, ami a szövetséges néppel történik, Isten előtt zajlik. Ezért Mózes imádságot mond Istennek. Panasz-imádságot, mert panasz, fájdalom, gyötrelmes nehézsége van.

A nép siránkozik, amit az Úr hall; Mózes pedig közvetlenül az Úrhoz beszél. Ez a fontos különbség az önsajnálattal és a panasz-imádsággal között. Az önsajnálattal alapvetően önmagunkba záródunk, magunkra koncentrálunk - még ha vannak istenes gondolataink, akkor is. Még ha mondunk is valamit Istennek, az rólunk szól. Az önsajnálattal az önszeretetünk egyik formája. A panasz-imádságban önmagunkat, nyomorúságunkat, bajunkat, egész lényünket tárjuk Isten elé. Közvetlenül, direkt, neki. Ott Istennel van dolgunk, nem csak önmagunkkal. Nem csak gondolati szinten rántjuk be Istent egy kicsit, hanem mindenestül előtte állunk.

Nézzük mélyebben Mózes imáját! „Miért tettél szolgádon ilyen rosszat? Miért nem vagy jó indulattal hozzám? Miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját? Vajon bennem fogant-e meg ez az egész nép? Én szültem-e, hogy ezt mondod nekem: ahogy a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet esküvel ígértem atyáknak? Honnan vegyek húst, hogy adjak ennek az egész népnek? Hisz így siránkoznak előttem: adj húst! Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet!”

Ez nem egy könnyű kis imádság. Nem egy vallásos jógyerek imádsága. Nem egy háttérben megálló, udvariasan bólogató ember szép vallásos beszéde – az ilyen „imádság” soha nem éri el Istent. Ezért aki a nyomorúságban is csak így tud imádkozni, az igazából nem tud a nyomorúságban az Úrhoz kiáltani. Így nem működik. Mózes perel az Úrral. „Miért tetted? Hol vagy te ebben? Te akartad, te adtad, te hívtál, te hoztál ide! Miért nem te viszed őket? Miért raktad rám ennek a terhét?” Tedd fel magadnak a kérdést, amikor hallgatod ezt az imát: van Mózesben szeretet Isten felé? És láthatod: van! Mózes Isten-központú ebben, szeretettel beszél – mert bizalommal és őszintén beszél. Kemények a kérdései, mert kemény számára a helyzet, amiben a kérdések fogantak. Olyan ez, mint amikor házastársak, akik szeretetben élnek, egymástól megkérdezik, sőt: számon kérnek dolgokat. Egy őszinte szeretetkapcsolatban ki tudják mondani: miért tetted ezt? Hogy van ez? Ha már nem tesz fel egymásnak ezeket a kérdéseket, szabadon, őszintén, nyíltan - akkor bizalmatlanság, keserűség, harag van. Ugyanígy működik ez Isten felé. Mózes hihetetlen szabadsággal beszél Istenhez – de végig bizalommal. Ez a kulcs. Mózes nem veti meg az Urat. De nem is épít falat, és nem fojtja magába a nehéz kérdéseket. Nem engedi felnőni a keserűség, az elégedetlenség, a bizalmatlanság falait. Az Urat címzi.

Éppen ezért, ha meg akarod vizsgálni a nehézségekre, súlyos problémákra, helyzetekre adott reakcióidat, legfontosabb ezt a kérdést feltenned: akármennyire nehéz is, Isten elé tudod-e tárni az ügyedet, szabadon, direkt módon; vagy pedig a keserűség, a bizalmatlanság, a harag, a csalódás távol tart tőle? Akkor viszont maradsz magamnak. Jön az önsajnálattal, a vádaskodással, és az nem más, mint megvetése Istennek. Nagyon fontos tehát, ahogy növekedünk a Krisztussal való közösségben, hogy felismerjük ezt a szívünkben! Vedd észre, mikor akarja a Gonosz elhullatni a szívedben a bizalmatlanság magvait – mert ez az ő munkája. De te legyél résen! Vedd észre, mikor kezd felnövekedni benned a keserűség, a harag, az önsajnálattal fala – és ejtsd foglyul ezeket a gondolatokat Krisztusban! Az egymással való testvéri közösségünknek is fontos része ez: vegyük észre, halljuk meg a másik szavaiban, ha keserű, vagy bizalmatlan Isten felé, s legyünk ilyenkor szeretettel segítségére egymásnak!

3. Különbség Isten válaszában

A történetben első olvasatra talán meglepő fordulat, hogy Isten azt mondja a népnek: „én megadom nektek, amit kértek. Szenteljétek meg magatokat holnapra!” Ez a felszólítás arról szól: készítsétek fel magatokat az Istennel való találkozásra, az istentiszteletre. Normális esetben ez egy örömteli esemény lehetne: az Úr hív! Találkozónk lesz vele! A folytatás azonban nem az örömről beszél: „Mert húst esztek. Nem csak egy napig ehettek, nem is két napig, nem öt napig, nem tíz napig, nem húsz napig, hanem egy álló hónapig. Amíg csak ki nem hányjátok, és míg meg nem undorodtok tőle. Mivel megvetettétek az Urat, aki köztetek van!” Ez ítélet. Isten ítéletes válasza: „Ezt akarjátok? Megvetettetek? Lenéztek? Megkapjátok, amit telhetetlen kívánságotokban akartok. Tessék!” De mivel telhetetlenek, ezért addig esznek, míg bele nem pusztulnak. Lehet erre gyakorlatias magyarázatokat keresni. Fertőzött lehetett a hús? Vagy talán az emésztőrendszerük nem volt felkészülve ilyen hosszú idő után a hús fogyasztásra, azért okozta a vesztüket? Nem tudjuk, de nem is érdekes. Isten ítélete ez – és ez elegendő magyarázat. Ez Isten válasza a népnek.

A ma élő szövetséges néphez, a keresztény emberhez is szól ez. Lehet húst kívánni. Sőt: lehet Istentől húst kérni. Bár ezt tették volna! Jó dolog Istentől ajándékot kérni, és hálával élni azazal, amit ő ad. De amikor az emberben ilyen vágy munkál, mint ebben a népben: ilyen Isten elé nem tárt, telhetetlen, megeléghetetlen kívánság (mert mindig az!) – az a végén felemészti, elpusztítja őt. Lehet keserűen, haraggal a szívedben húst követelni Mózesből, a másik embertől. És igen, lehet húst szerezni. Nagyon sok dolog van, amit megkaphatsz, elérhetsz Isten nélkül, tőle távoli utakon. Kiharcolod, kiköveled, megszerzed, megkapod – de a végén mindaz, ami Isten nélkül való, felzabálja és megemészti az életed. Mert aki megismerte Istent, az ő szabadságát, gondviselését, munkáját – de nem bízik, és nem elégszik meg abban, annak végül saját kívánságai elnyelik az életét.

Vajon hasonló Isten válasza Mózesnek? Igen, mert neki is megadja, amire szüksége van. És nem, mert Mózes nem ítéletet, hanem valóságos megoldást kap.

Isten az ő Szentlelke által hívta el és hatalmazta fel a vezetőket az Ószövetségben. Mózesen ott nyugszik Isten Szentlelke. Ez tette őt képessé a vezetésre. Most Isten azt mondja: „veszek el ebből a lélekből, az én Szentlelkemből, s adok hetven vezetőnek, akiket szintén felhatalmazok, hogy veled együtt hordozzák a népet.” S Mózesnek ettől nem lesz kevesebbje abból a Lélekből. Ez Isten válasza Mózesnek. Gondoskodik róla, mellé áll, megsegíti. Megmutatja, hogy övé a nép, ő szülte, ő hordozza őket. Nem rázza le a felelősséget, hanem segítséget ad kimerült szolgájának. A küldetés terhe megoszlik – de nem vétetik el.

Összefoglalva tehát: különbség van a problémában; különbség annak kezelésében, és különbség van abban, ahogy Isten válaszol. A nem életkérdés felett siránkozó nép, aki Istent megveti, megkapja, amit Isten nélkül akar, de belepusztul. A kimerült és elfáradt Mózes, aki bátran Isten elé tárja ügyét, segítséget és megerősödést kap. Isten irgalmasan cselekszik azokkal, akik összetörtek és bíznak benne, miközben megítéli azokat, akik elégedetlenek vele és megvetik őt.

Mondhatnám most a végén, hogy ugye könnyű levonni a tanulságot? Legyünk olyanok, mint Mózes, ne legyünk olyanok, mint a nép! De nem! Mert az igazság az, hogy mindnyájan olyanok vagyunk, mint a nép. Ki az közülünk, aki azt tudja mondani: köszönöm, megértettem, mostantól akkor olyan leszek, mint Mózes. Engem nem fog magával sodorni egyetlen telhe-

tetlen kívánság sem. Én mindig evvel a szabadsággal fogok az Úr elé állni, mint Mózes. Ez így, elhatározásból, nekibuzdulásból, jó szándékból nem megy.

Jöjünk ezért most ahhoz, aki Mózesnél sokkal teljesebben töltötte be a küldetését! Értünk, ránk nézve, hogy általa, benne mi is megtehessük ezt. Hallottunk ma róla a lekción: a Gecsemánéban imádkozik. Küzd az Atyával. „Túl nagy nekem ez a teher! Nem bírom elhordozni. Az egész nép, az egész világ bűneit! Ha lehet, Atyám, vedd el tőlem ezt a poharat, ezt a küldetést, ezt a feladatot!” – ahogy Mózes. Egy nagy különbséggel. Nem azt mondja: „inkább ölj meg, ha nem teszed!”, hanem azt mondja: „legyen meg a te akaratod, és engedelmességből akár meg is halok, hogy betöltsem a küldetésem.” Nem kap hetven segítséget. Kiissza a keserű poharat. De feltámad a halálból, és ezzel lehetővé teszi azt, ami Mózesnek csak vágy volt: „bárcsak az Úr egész népe kapná a Szentlelket!”

Jöjj Jézushoz, akár úgy, hogy életedben először teszed ezt, és még nem ismered őt, akár úgy, hogy már szövetséges népének tagja vagy! Jöjj, mert ha előtte leborulsz, vele közösséged van, ha őt imárod, a szíved mélyére fogadod – akkor ő választ ad a problémáidra, a nehézségeidre. Nem intellektuális választ, hanem egészen mélyen átformálja a szívedet. Megelégteti, elégedetté teszi azt. Egyedül ő képes erre. A telhetetlen kívánságra nem az a válasz, hogy küszködsz vele: „nem akarok telhetetlen kívánságot, nem akarok telhetetlen kívánságot!” – hanem az, hogy betölti a szívedet Jézus gyönyörűsége, kegyelme, szeretete. Legmélyebb vágyoddá válik őt szeretni, őt imádni, vele lenni. És akkor minden más a helyére kerül. Hálával élvezhetsz, hálával kérhetsz dolgokat, és azok nem fogják leuralni az életedet. Mert Krisztus lesz a szíved gyönyörűsége, a szíved vágya, a lelked kincse, aki a Gecsemánéban ott imádkozik értünk, és végigviszi a megváltást. Egyedül ő szabadít meg minket a telhetetlen kívánságtól, senki más.

S másodsor: nehézségeink vannak. Keserűség, bizalmatlanság, harag. Jézus szabad utat nyitott az Atya jelenlétébe! Az egész Újszövetség erről beszél. Nyíltság, szabadság, bátorság Krisztusban, közvetlenül az Atyához, az Atyáig menni. Ha azt akarod, hogy képes legyél a szíved mélyéről direkt az Úrnak címezni a legnehezebb dolgokat, az elviselhetetlen fájdalmakat, ahogy Mózes teszi, ahogy Jézus teszi a Gecsemánében: „Atyám, vedd el tőlem!” – akkor ezt Jézus által, Jézusban megteheted és megkapod. Ezért boruljunk le előtte, imádjuk őt, és örvendezzünk benne!

Amen

(Lovas András)

Köszönjük neked, Úr Jézus Krisztus, hogy ennyire szépen, teljesen, kereken elrendeztél minket, elrendeztél mindent. Dicsőítünk téged a megváltás hatalmas nagy munkájáért, engedelmességedért, az Atyával való bensőséges kapcsolatodért. Magasztalunk téged, aki meghaltál és feltámadtál, legyőzve a bűnt, a halált, a kárhozatot. És köszönjük, hogy ezek nem csak távoli szavak, mert Szentlelked által mindezt kiárasztottad ránk, és bevontál minket ebbe a te csodálatos győzelmedbe. Eléd hozzuk hát most mindazt, amit szívünk telhetetlen kívánságainak ismertünk fel, amelyek uralkodnak rajtunk, amelyek szétrobbantják, szétdobálják az életünket, amelyek bűnbe visznek, aztán lelkiismeret-furdalást adnak, amelyek elválasztanak tőled. Rád nézünk, Úr Jézus Krisztus, és benned a halálba adjuk, általad a pusztulásba adjuk most ezt, hogy te ragyogjál bennünk, hogy téged imádjunk, hogy minden vágyunk te legyél.

Köszönjük neked a szabadságot és a nyíltságot, amellyel eléd jöhetünk, az Atyához jöhetünk általad, hogy szabad utat nyitottál a Szent Isten jelenlétébe. Ahol szabadok vagyunk elpanaszolni a nehézségeinket, ahol szabadok vagyunk megkérdezni téged, és ahol benned, Úr Jézus Krisztus, erőt kapunk elhordozni azt, ami nem változik. Mert biztos, hogy beviszel a te országod teljességébe egy napon, amikor újjá teremtés mindeneket. Így imádkozunk azokért most, akik elhordozhatatlan nehézségeket hordoznak, testileg betegségben, fájdalomban, álmatlanságban, lelkiileg, érzelmileg kapcsolataikban, valamelyik szeretettük iránt. Állj melléjük, segítsd őket! Hadd tudjunk, mint gyülekezeti közösség a vigasztalás forrása lenni! Segíts nekünk abban is, hogy tudjuk egymást bátorítani, hogy soha ne keseredjünk meg, hogy a keserűség gyökere ne növekedhessen fel a szívünkben, hogy a bizalmatlanság magvait a Gonosz ne hinthesse el a szívünkben! Újra és újra tudjuk egymást hívni a te szeretetedbe, bizalmadba – vagy ha nem tudunk már menni, tudjuk egymást vinni! Imádkozunk, Urunk, az országért, Magyarországért. Kérünk téged, hogy áldd meg ezt a nyári időszakot, amikor sokan pihennek – adj felüdülést, megújulást az embereknek! S különösen kiáltunk hozzád, Urunk, azokért a helyekért a világban, ahol emberek halnak meg. imádkozunk Ukrajnáért, Oroszországért, imádkozunk azért, hogy te adj bölcsességet a vezetőknek, és add, hogy béke szülessen ott, ahol annyi emberi érdek a háborút és a pusztulást akarja. És ugyanígy imádkozunk, Urunk, a Közel-Keletért, hogy ott is te adjál békét! Imádkozunk azokért, akik gyászolnak, és imádkozunk azért, hogy vess véget a halálnak és a pusztulásnak! Köszönjük, hogy egy nap bizonyára véget vetsz, és köszönjük, hogy mi ennek a napnak a gyermekei, ennek az új világnak a közössége lehetünk. Itt és most, az Úr Jézus nevében. Amen